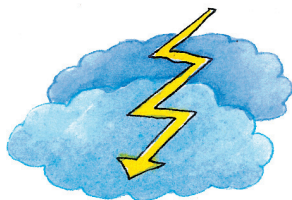

Búrka pri rybníčku a Anička už vie, čo povie Eliške

A potom prišiel ten dôležitý deň! Anička s Irenou a Olinou sa zasa vybrali k rybníčku, lenže práve v toto popoludnie sa začalo nebo zaťahovať a namiesto na kúpanie to vyzeralo skôr na poriadnu búrku. Ale aj tak ich to neodradilo.

Keď došli až na cestu, ktorá sa vinula pri rieke, bola už celá polovica neba skoro čierna. Druhú polovicu ešte presvetľovalo slnko a tam, kde sa svetlo a tma pretínali, vznikali tiene. Také dlhé tmavé a svetlé pásiky.

Anička sa na to nádherné i hrozné nebo pozerala a pripadalo jej, že obloha má v sebe nejakú ohromnú, zázračnú silu. Všetko vyzeralo inak. Ploché biele kamene viac svietili a trsy trávy pripomínali strapaté živé chumáče.

Tráva žije – pomyslela si Anička a spomenula si, čo o prírode hovoril pán Praclík. Zrazu mala taký zvláštny pocit. V tom zázračnom tichu pred búrkou sa dialo niečo neviditeľné!

A potom sa na tmavej oblohe zakľukatila ohnivožltá čiara blesku. Hneď nato zaburácalo, akoby sa malo nebo roztrhnúť.